

BRÁNA

*Časopis sboru Českobratrské církve evangelické v Praze 4 -
Braníku*

číslo 7/98

**Letošní vánoční hra "Čtvrtý mudrc" je stejně
jako předcházející hry působivým zvěstováním
evangelia v našem sboru.**

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

Bohoslužby: neděle 9:00

modlitební chvíle: 8:00

1. neděle - rodinné bohoslužby

Mládež: pondělí 19:00

Biblická hodina: středa 18:00

Biblická výchova pro děti: čtvrtek 16:00 - 19:00

Úřední hodiny pana faráře (vyjma dovolené):

pondělí a pátek 9:30 - 11:00

středa 16:30 - 18:00

Adresa sboru: Modřanská 118, Praha 4 - Braník
(PSC 147 00), tel.: 4446 10 37

Farář: Luděk Rejchrt

Skupinky

Skupinka u M. & K. Mazných, není pevný termín

Skupinka u J. & J. Horálkových, každý čtvrtek od 18:15

Skupinka v Braníku, každý pátek od 17:00, koordinátorem je Petr Hach

Návštěvníci jsou vítáni, leč, prosíme, přesvědčte se předem, zda se skupinka koná.

Události ve sboru

Dne 23. 11. zemřela paní Mlíková ve věku 86 let.

Pozvání

O vánočních prázdninách vás skupinky zvou na tyto akce:

TAXUS BACCAIA

Akce zaměřená pro 13ti až 18ti leté; 27. 12. až 2. 1.; na faře v Tisu v Orlických horách.
(podrob. informace na malé nástěnce v kostele nebo Petr Hach 792 38 19)

Starší budou pobývat na faře ve Hvozdnici;

27. 12. - 3. 1. (informace Honza Horálek 652 07 68)

Tiráž

BRÁNA

pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník,
7. číslo roku 1998.

VEDOUcí REDAKTOR: Jana Kusáková

REDAKČNÍ RADA: Růžena Černá, Jarmila Čierná, Aleš Drápal, Pavel Řičan, Míša Bedrníková

VÝKONNÁ REDAKCE: Anna Víšková, Dana Slabá

ZVEŘEJNĚNÉ NÁZORY NEMUSÍ SOUHLASIT S NÁZOREM REDAKCE.

[Převod do HTML: [Michal Mazný](#) a [Michal Jungmann](#).]

NA ÚVOD

Vánoční dopis

*Na slámě ve stáji
dítě spí,
dítě - a přece můj Pán.*

*Viš, proč mu ustlali
do jeslí,
než bude ukřižován?*

*Nemůže pozlátko poezie
proměnit život celý.
Hvězdo má zářivá,
dobře mi je
s Tebou, můj Spasiteli!*

Milí bratři a sestry, verš písničky z dětské vánoční hry "Čtvrtý mudrc", kterou můžete zhlédnout v neděli 20. prosince ve 14 hodin v našem branickém kostele (repríza v 16 hodin), do jisté míry upozorňuje na ošidnost toho, čemu říkáme vánoční poezie. Patří k vánočním svátkům a představuje jakési vyvrcholení všeho předvánočního shonu, nákupů a uklízení: konečně ta kýžená chvíle pohody a míru! Kdo by po něčem takovém netoužil? Ale pozor: vánoční poezie je křehká jako sněhová vločka. Stačí málo a roztaje dechem všedních dnů, které nedočkavě klepou na naše dveře.

Vánoce, jak nám je vytvářejí obchodní domy s bohatou nabídkou zboží a jídla, nedokáží zaplnit prázdnotu lidských vztahů. Ani prchavá sváteční nálada nemůže proměnit náš život. To dokáže jenom Boží slovo, evangelium, radostná zpráva. Když člověk - stejně jako betlémský pastýři - uvěří vánoční zvěsti, že se mu narodil Spasitel, život dostává nový rozměr. Už nejsme na světě sami se svým trápením, stářím, křivdami a smrtí. Je s námi Ten, který poznal už od toho chléva, kde se narodil, co je tíha lidského údělu. Je s námi Ten, který na kříži zvítězil nad vším, čeho se děsíme, abychom měli i v nejčernější tmě světlo naděje. Proto anděl zvěstuje v betlémské noci narození

užaslým pastýřům: "Nebojte se, nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, která bude všemu lidu. Nebo narodil se vám dnes Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově." Ten, kvůli němuž slavíme vánoce, není tedy úslužný "Ježíšek", nosící dětem dárky, ale je to PÁN, nejvyšší autorita křesťanova života. Mám Pána, který mě nikdy neopustí, jemuž mohu důvěřovat a spoléhat na jeho lásku. Tomu uvěřit znamená najít ten největší poklad. Všechno ostatní je jen třpytivé, leč bezcenné pozlátko.

Na příchod Krista Pána se připravujeme celý advent. Zveme vás do společenství sboru, v němž každou neděli v 9 hodin zní radostná zvěst o Boží lásce, která se v Ježíši Nazaretském sklonila ke všem lidem. Myslíme zvláště na vás, kteří máte nejrůznější trápení a problémy a nemůžete přicházet pravidelně mezi nás. Myslíme s láskou i na vás, kteří naopak přijít můžete, ale vnitřně jste se vzdálili od společenství Božího lidu. Ten, který i vám se narodil jako Spasitel, kéž ve vás probudí touhu nespokojit se s jakýmkoliv pozlátkem, když vám chce darovat poklad víry, lásky a naděje. Přejeme vám skutečně radostné vánoce a Boží vedení v novém roce.

**Vaše staršovstvo českobratrského evangelického sboru v Praze 4-Braníku
Advent 1998**

Služby Boží

SLUŽBY BOŽÍ:

O svátcích máme tyto

ŠTĚDRÝ DEN

16 h

BOŽÍ HOD

(Večeře Páně) 9 h

POSLEDNÍ DEN ROKU

16 h

NOVÝ ROK 1999

(Večeře Páně) 9 h

STARŠOVSTVO

O čem jednalo staršovstvo?

Zápis ze schůze staršovstva konané dne 12. 10. 1998

- Smlouva o partnerství branického sboru a střediska Diakonie pro zrakově postižené: Staršovstvo souhlasí s uzavřením smlouvy. S. Červeňáková připraví návrh smlouvy, I. Plhák bude o spolupráci informovat členy sboru při nedělních bohoslužbách, další informace bude uveřejněna v Bráně.

- Sborový zájezd do Dittersdorfu se vydařil. Zajímavá byla zvláště výstava dřevorezeb G. Reichela a beseda s autorem.

- Br. Prosek vede v patrnosti posouzení návrhů na instalaci reproduktorů v předsíni, ev. v malém sále nebo kanceláři.

- J. Horálek informoval o kurzu, který uspořádal Poradní odbor pro evangelizaci v Želivském klášteře. Přednášejícím byl Frank Beattie z Presbyterní církve USA. Pracovní texty, vydané pro tento kurz, obsahují řadu praktických návodů, jak zlepšit činnost sboru - jsou k nahlédnutí u br. Horálka.
- Obdrželi jsme poděkování od H. Balabánové, ředitelky školy Přem.Pittra v Ostravě.

Různé:

- Ing. Černý informoval o zájezdu do Skotska (kterého se zúčastnilo 6 členů našeho sboru) a o dojmech z návštěvy tamních bohoslužeb.
- Ing. Kučera hovořil o svých zkušenostech při návštěvě bohoslužeb ve sboru Presbyterní církve USA a v jiných amerických církvích.
- Čtvrteční náboženské výchovy v našem sboru se zúčastnila návštěva ze Švýcarska která byla mile překvapena množstvím dětských účastníků tohoto odpoledne.
- Br. farář doporučil knihu Jana Galandauera "Karel I" (autor je pravidelným účastníkem našich bohoslužeb).

- Zapsala: R. Černá

Zápis ze schůze staršovstva konané dne 9. 11. 1998

Přítomni: bratři a sestry f. Rejchrt, k. Novotný, Černá, Černý, Čierná, Drápalová, Dvořáková, Hoznauer, Kučera, Kučerová, Měšková, Plhák, Šubrtová, Wurst.

Úvodem promluvila s. M. Drápalová na text 36. Žalmu - Jeho milosrdenství je věčné.

- Br. farář přečetl svoji novou vánoční hru pro děti. Jmenuje se Čtvrtý mudrc a její děj se odehrává na začátku 13. století. V této hře vystoupí 55 dětí a hudebníci.
- Br. farář napíše vánoční dopis (ses. Šubrtová jej vytiskne).
- Dostali jsme poděkování ze Školy Přemysla Pittra, vychovávající především romské děti. Rádi bychom pomáhali také některé jiné romské škole, která není tak známá a bude pomoc potřebovat. Nejlépe některé z blížšího okolí.
- 21. 11. ve 14-19 h se u nás sejde mládež z německého sboru ČCE.
- 12. 12. bude v našem kostele divadelní festival mládeže z Pražských sborů.
- Příští schůze bude 14.12. 1998

-Zapsala M.Dvořáková

SBOROVÉ AKCE

Dittersdorf 1998

V říjnovou sobotu jede ne příliš plný autobus od branického kostela k německým hranicím. Na celnici je pusto - žádná řada autobusů, žádné čekání. Celníci se diví: "Co tam budete dělat? Je státní svátek a všechny obchody jsou zavřené". To je příhodná otázka. Někdy si ji kladou i někteří členové našeho sboru. Co budeme dělat v tom zapadákově v bývalém NDR, který ostatně má označení "vesnice" už ve svém názvu? Pamětihodnosti tam člověk těžko najde, obchodní dům tam snad ani nemají. Přesto tam jedeme již po čtvrté. Těšíme se na lidi, kteří se po řadě let vzájemných návštěv stali našimi přáteli. Kromě toho jsme zvědaví, jaký program pro nás připravili.

Letos je to **výstava dřevorezby** v krušnohorském městečku Pobershau. Pro obyvatele Prahy, zhýčkané neustálou nabídkou nejrůznějších kulturních akcí, není představa cesty zpět směrem k českým hranicím kvůli nějaké výstavě příliš lákavá. Pohled do výstavní místnosti nám však vyráží dech: desítky jednotlivých postav i skupin z přírodního dřeva. Všechny v pohybu. Mezi dřevěnými aktéry je napětí a děj. Se zatajeným dechem sledujeme známé příběhy z biblické dějeprovky: Josefa, hledícího po- hledem egyptského úředníka na bratry, kteří ho nepoznali, zmatení pod babylonskou věží, rozjásaný dav, klanějící se zlatému teleti, vánoční příběh i Kalvárii. Kromě biblických příběhů jsou zde i výjevy z doby nedávno minulé. Židovské děti jdoucí na smrt, utrpení v koncentračním táboře. Výstava nezanechá nikoho lhostejným. Ale to není konec. Čeká nás ještě setkání s tvůrcem všech těch postav, s lidovým řezbářem Gottfriedem Reichelem. Vypráví o své životní cestě od doby válečné, kdy jako mladý německý voják, přesvědčen o správnosti nacistické ideologie, byl připraven splnit jakýkoliv příkaz svých nadřízených, přes zajetí, otrěs při četbě dokumentů o podílu Němců na utrpení Židů, až po poválečnou práci učitele a účetního, setkání s Biblií, obrácení, práci s křesťanskou mládeží a první pokusy o ztvárnění biblických postav. Sochy přibývaly. Dnes je jich na výstavě 330. Nejsou na prodej. Chyběly by v ději, který řezbář během svého života zachytil. Svými sochami a vyprávěním chce ukázat život a utrpení židovského národa a varovat, aby se něco podobného neopakovalo.

Po návratu do Dittersdorfu je společná večeře a beseda o životě církve u nás i v Německu. Je to spíš několik referátů na předem dané téma. Na delší diskuzi není čas. Musíme končit, protože v neděli nás čekají slavnostní bohoslužby.

V neděli nás před kostelem vítají trubači. Je **Den díkůvzdání**. Přicházejí i sváteční návštěvníci, kteří jindy do kostela nechodí. Již předem přinesli své dary a vystavili je na stoly vedle oltáře. Během shromáždění je zvláštní sbírka, při které farníci vyjadřují vděčnost za úrodu ještě peněžním darem. Zpívá pěvecký sbor, ve kterém jsou dospělí i děti. I my jsme nepřehlédnutelnou součástí bohoslužeb. Celé kázání náš bratr farář překládá do češtiny. Po skončení bohoslužeb je ještě krátká chvíle na rozhovor s hostiteli při obědě v rodinách a pak už jen rozloučení před kostelem a odjezd.

Příští rok přijedou dittersdorfští k nám. Jaký program jim připravíme?

- R. Černá

Krumlovské vzpomínky aneb ještě jedno ohlédnutí za vodáckým táborem

Koncem října jsem ležela v horečkách (jako tou dobou kdekdo) v příjemně vyhřáté ložnici a četla jsem si prázdninové vydání Brány. Při vyhlídce ze zamlženého okna na souvislý závoj deště na pozadí temně šedé oblohy mě ovanul horký dech prázdnin. Stejně jako Janička ve své reportáži z vodáckého tábora jsem si vzpomněla na pobyt v bezkonkurenčně nejkrásnější městi - Českém Krumlově.

V přeplněném kempu v Novém Spolí (kde byla v těch dnech koncentrace lidí výrazně vyšší než v Praze na Václavském náměstí) jsme přespali dvakrát. Obě noci byly ve srovnání s předchozími

tábořišti poměrně tiché, hlavně díky tomu, že v okolí nebyl dostatek dříví na táborové ohně. Výjimkou byl snad jedině 54 hlavý táborový oheň, živený obrovskou zásobou námi dovezeného dříví. Ve dvacetimetrovém okruhu okolo vatry seděli kromě 22 účastníků našeho tábora ještě křesťané z KS Praha z Jižního Města a Studentského hlasu pro Krista z Olomouce. Společenství to bylo neplánované, ale o to radostnější a také hlasitější, když jsme se shodli na společných současných chvalách i starších evangelických písních. Jen s ohledem na mnoho desítek spolubydlících v těsné blízkosti našeho (na místní poměry až rozmařile velkého) tábořiště jsme se krátce před půl dvanáctou po společných modlitbách zakončených modlitbou Páně rozešli do spacáků.

Sluncem přesycené dny jsme trávili ve stinných zákoutích města (nejlépe poblíž řeky na zelených trávnících luxusních restaurací a penziónů s nohama ve vodě), v zámecké zahradě či v grafitových dolech (7 °C) a na jiných romantických místech. Na zámeckém ochozu, hýčkání středověkou hudbou skupinky dobově postrojených muzikantů, jsme pošilhávali po atrakci bezesporu nejlákavější - po proslulé šlajsně pod zámek. Mraky roztoužených vodáků fascinovaně připlouvaly k hraně propusti se zavazadly ležérně pohozenými na palubě lodi. Loď za lodí se zvolna překlápěla přes hranu, zrychlovala se s proudem, nabírala množství chladné vody, až nakonec za četných komentářů mnohohlavého publika vypustila vodáka i s jeho zavazadly ze svých zaplavených útroh. Čas od času některá loď projela bez zvrhnutí, což se neobešlo bez nadšených ovací přihlížejících a nemalého údivu aktérů.

Konečně nastal den D. Po úspěšném překonání dvou předchozích krumlovských šlajsen jsme se přiblížili nadohled té s velkým Š. Po důkladném prohlédnutí situace zblízka jsme znovu zaklekli do lodí a nadjeli kus proti proudu. Ze všech sil jsme pádlovali, aby loď získala co největší rychlost, kormidelník ji pečlivě nasměroval, a elegantním obloukem jsme se přenesli do velkého vodního jazyka propusti, přídí jsme rozrazili zpěněné vlny a hladce přistáli na mělčině vracáku pod jezem. Po mnoha hodinách vzrušeného očekávání našich jedenáct lodí provedlo celou akci tak rychle, že jsme se dlouho nerozmýšleli, bleskově jsme vyložili obě sportovní lodě (na turistiku naprosto nevhodné) a ti nejnadšenější a nejzkušenější z nás je už tahali nahoru po jezu. Následující hodinu (kolem pravého poledne) jsme strávili opakovaným sjížděním a tréninkem v peřeji pod šlajsnou. Ti méně sportovně založení se s nadšením vrhali do proudu pro plovoucí trička, čepice, houbičky, molitany, láhve aj. předměty ze zvrhajících se lodí ostatních vodáckých part. Zážitek by nicméně nebyl dokonalý, kdyby se nikdo z nás "necvaknul". Naštěstí máme obětavého hlavního vedoucího, který se se svým zdatným háčkem (Joem) zkušeně zvrhnul, a tím zavelel k přesunu k našim dalším cílům.

- **Zuzka Bedrníková**

KONFERENCE

MOKON aneb MODlitební KONference

"Cože?! To se tam budete celou dobu modlit?! Ty nejsi normální!"

místo konání:

tělocvična TJ Sokol Kobylisy (poblíž sboru ČCE)

doba:

pátek 30. 10. 1600 - sobota 31. 10. 1600

počet účastníků (lehce nad 200):

mezi 300--700 ráno se mezi lidmi spícími na karimatkách po celé tělocvičně dalo projít jen s velkými obtížemi, během dne bylo o něco více prostoru na poklekání, povstávání, pozvedání rukou, mávání prapory apod.

hlavní program:

modlitby (zpívané chvály, vyznání /pokání i proklamace/, přímlyvy; chvály, vyznání a přímlyvy osobní, ve skupinkách, společné - na mikrofon; inspirace Božím slovem - tj. čtení biblických oddílů, výklad; sdílení a rozsuzování prorocství a vidění dlouhodobějších i aktuálních - tj. zjevených během konference)

stručný obsah:

1. povzbuzení a příprava k modlitbám:

Mk 4,30-32 (podoben. o hořč. semínku):

1) Růst je základní vlastností Božího království. Jestliže v našem národě Boží království neroste (např. nerostou sbory, nepřibývá křesťanů (resp. ne dost) a zároveň ve společnosti se šíří negativní jevy), není to vinou "semínka" ani rozsévače, ale je to výzva k duchovnímu boji.

2) Když se modlíme, je důležité věřit, že Bůh je opravdu všemohoucí a svrchovaný. Pán nás ujišťuje o tom, že naše modlitba má velkou moc a že ten, který je v nás, je větší než ten, který je ve světě. "Nevedeme svůj boj proti lid- ským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla." (Ef 6,12)

2. modlitby za jednotu církve:

1) (Ef 4,2-6) Jednota je církvi darována, my máme usilovat o její zachování. Jednota mimo jiné znamená i to, že jsem předně křesťan a pak teprve člen konkrétní denominace (případně sboru). Usilujeme o zachování jednoty s údy Kristova těla, nikoliv s denominací. Přijímejme se navzájem v lásce a mějme jeden k druhému důvěru. Nedopusťme, aby naše vzájemné vztahy byly ovlivněny pomluvami (to je neověřenými negativními informacemi). Když slyšíš o nějakém bratru něco zlého, jdi si s ním o tom promluvit (pokud takovou informaci nemůžeš nebo nechceš ignorovat).

"Úsilí o zachování jednoty nás stojí mnoho vypocených kil nadváhy pýchy. To, že se jinému společenství nedaří, neznamená, že jsi lepší. Je to i tvoje bída!"

3. modlitby za volby:

Podstatnější než náš volební hlas jsou naše modlitby (To nesnižuje naši občanskou odpovědnost /jít volit je velmi důležité/, ale naopak zdůrazňuje naši křesťanskou odpovědnost za tuto zemi). Modleme se za to, aby zvolení lidé ctili právo a spravedlnost, ale také za to, aby měli rozeznání dobrého a zlého, aby podporovali šíření evangelia a měli odvahu odmítat okultismus, což dnes (kdy je všechno tajemné, skryté, okultní stále velmi (nebo více?) populární) nepochybně vyžaduje velkou dávku osobní statečnosti.

4. modlitby za společnost:

- 1) Všichni mluvčí (zástupci různých regionů a různých denominací) se shodli na tom, že situace v české společnosti se stále zhoršuje. K modlitbám ve skupinkách byla předložena témata: vztah Čechů k uprchlíkům, růst kriminality a závislostí, růst nezaměstnanosti a zhoršující se hospodářství.
- 2) (Izajáš 26) Součástí modliteb za národ bylo také zástupné vyznávání hříchů (bezbožnost, doufání v člověka, pýcha...) a uznání spravedlivých Božích soudů. Prosme Hospodina nejen za to, aby své soudy zmírnil, aby nedopadaly těžce zejména na děti, staré lidi... ale také za to, aby splnily svůj účel: aby se svévolník pokořil a obrátil se k službě živému Bohu.
- 3) Samostatnou částí modliteb za národ i za církve bylo také pokání mužů z toho, že vypadli v církvi i v rodinách z role otců, zodpovědnosti i autority. (Analogicky k tomu vyznávaly sestry sklon k hořkosti a sebelítosti přerůstající do manipulace). Usilování o naplňování Božího řádu pro rodinu ukazuje na hlubší duchovní vztahy (ztratíme-li pojem otcovství v rodině, budeme jen stěží rozumět božímu otcovství).

5. modlitby za misii a české misionáře:

- 1) V úvodu k modlitbám zazněly velmi konkrétní údaje o místech probuzení i pronásledování křesťanů a to především v muslimských zemích. Počet křesťanů (respektive obrácených muslimů) zabitých pro svou víru v roce 1997 je 160 000. Například v Súdánu má zabíjení křesťanů charakter genocidy atd... Naše modlitby ovšem nemusí a ani nemohou být tak všeobjímající. Inspirovat se lze nejen novinovým zpravodajstvím, ale také dopisy křesťanů, kteří v dané oblasti pracují. Tyto dopisy bývají uveřejňovány např. v Životě víry, nebo je lze získávat prostřednictvím Evang. aliance.
- 2) Pro přímlyvy ve skupinkách jsme měli k dispozici stručný seznam námětů a potřeb několika českých misionářů, kteří působí v Chorvatsku, na Sibíři, na Ukrajině, v Keni a v Tanzánii.

6. Večeře Páně

- Zuzka Bedrníková

PS: Autorem úvodního výkřiku samozřejmě není křesťan, ale mohl by jím být kdokoliv z mých, či tvých nevěřících přátel. A skutečně, kdyby Bůh nebyl všemohoucím stvořitelem tohoto světa, kdyby Pán Ježíš nevstal z mrtvých, kdyby Hospodin nebyl naším Otcem, který má o nás zájem, který slyší a odpovídá na naše modlitby, a který nám dal svého Ducha, aby nás modlitbě vyučoval, zkrátka kdyby křesťanství bylo pouhým náboženstvím, pak by se MOKONU mohl zúčastnit jenom úplný blázen.

Konference v Českých Budějovicích

Hodiny ukazují za pět minut deset večer. Je 15. 7. 1998. Naše auto se řítí ulicemi Českých Budějovic. Je pravda, že máme trochu zpoždění. Konec bloudění - jsme u cíle. Vybíháme do tmy. V budově vysokoškolských kolejí organizátoři právě sklízají věci do krabic. Pro dnešní den jsme se stali posledními zaregistrovanými účastníky Katolické charismatické konference.

Pokud Vás zarazilo slovo "katolický", "charismatický" či kombinace toho obojího, pokusím se vám tímto článkem přiblížit, oč se jednalo (že nikoliv o schůzku sektářů, nýbrž o setkání Boží církve s jejím Pánem). Rozhodla jsem se článek napsat znovu po neúspěchu první verze (která neprošla kritikou), protože pro mě konference hodně znamenala. Připadá mi, že se přede mnou od letošního léta otevřel nový prostor, nově ke mně zní Boží slovo, učím se z něho novým věcem. Víím, že to není jen důsledek jedné konference, to bych velice zjednodušovala, ale faktem zůstává, že jsem se tam s

Pánem setkala. (Koneckonců vím, jaký význam může mít takové jediné setkání - dokážu vůbec domyslet, co znamenalo jedno setkání a jedna modlitba, které mi před pěti lety otevřely nový život? Právě tento jediný okamžik nazývám svým znovuzrozením, i když mě na něj Pán Bůh celé roky předtím připravoval.) Nechci rozhodně tvrdit, že pojedete-li na Katolickou charismatickou konferenci, musí se vás to nutně nějakým způsobem dotknout. Ale je to příležitost právě tak, jako kdekoliv jinde, kde se schází církve v očekávání na svého Pána.

Z našeho sboru jsme se konference zúčastnili čtyři, manželé Ceplovi už poněkolkáté, na jejich doporučení jsme se nechaly zlákat i my (já a Míša Bedrníková). České Budějovice se staly dějištěm této akce již posedmé. Letos probíhala od 15. do 19. července. Program vypadal asi následovně: po snídani ranní chvály, dopolední přednáška, oběd, možnost shlédnout loutkové divadlo, odpolední přednáška, mše svatá, večer semináře nebo volný čas k rozhovorům s přáteli. Mottem konference byl verš z epištoly Římanům "Dát se vést Duchem je život a pokoj". Z přednášek, které jsme vyslechli, byly mnohé velmi pěkné - tím mám na mysli to, že nás směřovaly k Bohu, opíraly se o Boží slovo a jejich obsah byl srozumitelný. Oslovily mě např. přednášky Káji Řežábka "O modlitbě chvály" a "Reptalství". Tyto dva postoje vůči Bohu - chvály a reptání - postavil do protikladu vůči sobě, buď děláme jedno nebo druhé, buď Pánu Bohu děkujeme a chválíme Ho nebo si stěžujeme. Vysláním do všedních dnů byla pak závěrečná přednáška Katky Lachmanové, ze které ke mně nejvíc promluvalo přirovnání na šeho života ke stavbě domu. Právě tak, jako není možné vyhnat jednu zeď do čtvrtého patra, když u ostatních máme sotva základy, je zapotřebí i v životě neopomíjet žádné oblasti. Nelze se vzdělávat pouze duchovně, třebaže je to důležité, ale máme růst a učit se i ve vztazích s lidmi, v práci apod. K tomu všemu můžeme čerpat sílu od Pána, protože nejsme jen kyblíčky, které se na konferenci nebo jiné podobné akci naplní a pak se z nich bere, dokud voda nedojde, jsme jako stromy, které mohou čerpat vodu svými kořeny i v největší době sucha.

Ačkoli je Katolická charismatická konference určena především členům katolické církve a zaštituje ji samo její vedení (účastníky konference osobně pozdravil českobudějovický biskup Antonín Liška), zůstává otevřená i pro křesťany z jiných církví. A to nejen pro nás, kteří jsme přijeli jako posluchači, nekatolíci byli pozváni i do řad přednášejících. Již zmíněný Kája Řežábek je pastorem Křesťanského společenství v Plzni (v úvodu své přednášky se zmínil o dobrých ekumenických vztazích v tomto městě). Dále se na programu podílel finský luteránský evangelista Kalevi Lehtinen, a to přednáškou, evangelizačním poselstvím a svědectvím o svém misijním působení.

Přestože tedy i pro evangelíky byla atmosféra velice vstřícná, naskytly se chvíle, kdy jsme těžce pocítili bolest z rozdělení církve. Bylo to při slavení eucharistie (vysluhování Večeře Páně), které je součástí každé mše a k němuž nekatolíci nemají přístup. (Díky Bohu za naše bránické ekumenické bohoslužby, važno si jich, je to opravdu něco velmi vzácného.)

Co říci závěrem?

Nelituji, že jsem se této akce zúčastnila, dá-li Pán, pojedu příští rok zase.

- **Jana Kusáková**

Odkaz otců branického sboru

Podívali jste se někdy na spodní desku stolu Páně?

Je tam následující nápis:

"Prosíme, Pane Ježíši, vylej mocné proudy Ducha svého Svatého na všechny kazatele, kteří za tímto stolem mluvit budou čisté Tvoje evangelium.

Nechť každý z přítomných stane se nejen poslouchajícím, ale plnicím Slova Božího.

Věnuje v lásce českobratrské církvi evangelické Josef Kejdana truhlář.

Braník dne 15/III/1948."

CO SE DĚJE V ČCE

Pár slov úvodem

Na seniorátních dnech mládeže jsem se naučila novou hru. Sedí se při ní v kruhu na židlích a jeden stojí uprostřed. Ten jmenuje určitou vlastnost (např. "kdo má rád špenát nebo svého mladšího bratra, kdo hraje na kytaru, kdo má díru na ponožce...") - a všichni, kterých se to týká, si musí vyměnit místa. Hráč, na kterého nezbyde židle, pak říká další vlastnost. S naším zasedacím pořádkem ten večer nejvíce zahýbalo: "kdo je českobratrský evangelík"...

Ted' bych vám asi měla vysvětlit, proč mně právě tento moment utkvěl v paměti. Začalo to vlastně letos v červenci, kdy jsem se zúčastnila Katolické charismatické konference v Českých Budějovicích. Tam jsem zjistila, že ti katolíci jsou fajn, a co hlavní, že patří do stejné Kristovy církve jako já. O tom mě přesvědčil fakt, že jsem během celé akce vnímala Boží přítomnost a působení Božího Ducha mezi námi. Po návratu ve mně začala klíčit myšlenka, že bych měla svou pozornost obrátit také do evangelické církve. Usoudila jsem, že by bylo dobré podívat se na nějakou akci pořádanou ČCE, církví, ke které bych měla mít ještě blíž než ke katolické. Poslední kapkou, která mi dodala, bylo, že jsem se doslechla, co koluje za zvěsti o bránickém sboru (konkrétně se jednalo o mládež). Bylo to něco v tom smyslu, že jsme udělaní příliš sami pro sebe. Nezabývala jsem se pátráním, zda takové názory skutečně v jiných sborech jsou a nakolik jsou oprávněné, ale nechala jsem se tím pobídnout. Jako českobratrský (a ne jen "bránický") evangelík jsem se zúčastnila dvou akcí, o kterých bych vás ráda krátce informovala.

Sjezd evangelické mládeže v Litoměřicích

2. - 4. 10. 1998

Sjezd je už tradiční akcí a má vysokou účast (moje odhady asi nebudou moc přesné - řekněme 800). Zúčastnila jsem se ho letos poprvé. Program byl nabitý a příjemně rozmanitý. Myslím, že si každý našel něco, co ho potěšilo a obohatilo. Obdivovali jsme, jak organizátoři celou akci perfektně připravili a zajistili. Paralelně probíhalo vždy několik přednášek (k tématu sjezdu "Ve svobodě"), abychom si mohli zvolit, co nás zajímá. Mezi přednášejícími byl např. Jan Keřkovský, Svát'a Karásek nebo Kumar Vishwanathan z ostravské školy Přemysla Pittera. Nepředstavujte si ovšem, že jsme celé dny jen poslouchali přednášky. V ceně sjezdu jsme absolvovali tři koncerty různého zaměření (písničky Svátí Karáska, koncert duchovní hudby v kostele sv. Štěpána a vystoupení skupiny Zuby nehty), dostali jsme lístek na film Zapomenuté světlo, měli jsme možnost sportovat, podniknout výlet na Radobýl nebo si jít v sobotu večer zaplavat. Až se zdá být nemožné, že se tolik pěkných zážitků dá vměstnat do dvou dní. Vyrcholením pak byly nedělní bohoslužby ve velkém sále kulturního domu, při kterých byla vysluhována Večeře Páně. Krátce řečeno - stálo to za to.

(mimo jiné jsem se zde také dozvěděla termín akce následující, který bych asi jinak v Bráníku marně sháněla - zdá se mi, že v tomto směru je informovanost opravdu mizivá.)

Seniorátní dny ve Hvozdnici

23. - 25. 10. 1998

Na tento víkend se na faře ve Hvozdnici sjela mládež z řady pražských i některých mimopražských (Dobříš, Benešov) sborů ČCE. Překvapující byl počet účastníků (okolo 50, což hraničí s ubytovací kapacitou fary) i jejich průměrný věk (nečekala jsem, že ve svých jednadvaceti budu patřit ke "stařešinům").

Prožili jsme spolu hezké chvíle. V pátek večer jsme se formou her seznamovali, v sobotu jsme navzdory nepříznivému počasí vyrazili na výlet, jiní odvážlivci se potýkali ve fotbale či lakrosu. Odpoledne přijel Sváťa Karásek, který pro nás měl připravenou přednášku k zaštiťujícímu tématu - o svatosti. Jeho pojetí svatosti se týká života v obyčejných, všedních dnech. Nejde o to se ze světa nějak izolovat, ale žít svatě uprostřed něj, mezi svými i nevěřícími přáteli, bez obav z toho zachovat se jinak než oni. Přiblížil nám také "evangelické" pojetí svatého prostoru, který není omezen zdmi kostelů, ale vzniká všude, kde se lidé schází k modlitbě nebo čtení Bible. V sobotu večer nám organizátoři připravili prostředí, které nám leckterá renomovaná čajovna mohla závidět. Při čaji, svíčkách a sladkém pečivu jsme měli příležitost k rozhovorům, i navazování nových kontaktů - prostě prostor k tomu být spolu. Velice mě potěšila přátelská atmosféra během celé akce. Z Bráníka jsem tu byla jediná a na začátku jsem neznala vůbec nikoho. Po dvou dnech jsem odjížděla s tím, že mám v ČCE známé a přátele i za hranicemi našeho sboru. Završením pobytu byly nedělní bohoslužby s vysluhováním Večeře Páně, na které přijel do Hvozdnice Luděk Rejchrt.

Pár slov na závěr

Jsem ráda, že jsem se těchto akcí mohla zúčastnit. Ve srovnání s Katolickou charismatickou konferencí nebyly tolik "duchovně nabité", ale zato měly zase širší záběr (kulturní, společenský apod.). Jsem vděčná za takové příležitosti a myslím si, že je dobré podívat se jednou na katolickou konferenci, jindy na evangelický sjezd, protože každá část Boží církve má nějaký dar, kterým může obohatit druhé.

- Jana Kusáková

EKUMENA

Kázání při ekumenických bohoslužbách

v Praze 4-Bráníku dne 12. 11. 1998, J. Buttová
Dt 30, 1-3. 9b-10; J 17, 20-21. 26

Sestry a bratři, pokoj vám všem.

Děkuji Bohu za toto dnešní ekumenické shromáždění, za vás všechny, kteří jste sem přišli ve jménu našeho společného, jediného Pána - Ježíše Krista. Jsem mezi vámi poprvé. Před necelým měsícem jsem byla ustanovena farářkou husitského sboru v Bráníku. Brzy jsem se dozvěděla o dobrém ekumenickém ovzduší zde v Praze 4-Bráníku i o pravidelných společných bohoslužbách, které tu konáte. Upřímně se z toho raduji a jsem za to velmi vděčná.

Křesťanská církev - jediná Kristova církev, rozdělená do mnoha různých, více nebo méně si podobných lidských organizací, nám může připomínat izraelský národ, který byl po většinu času své historie rozptýlený po celém světě. Slyšeli jsme z knihy Deutoronium část Mojžíšovy řeči k židovskému národu. Mojžíš vyřizuje svému lidu Boží slovo, Hospodinův záměr:

"Když Boží slovo vezmeš vážně, vezmeš si ho k srdci a navrátíš se k Hospodinu v pokání a budeš ho poslouchat, změní Hospodin tvůj úděl, slituje se nad tebou a shromáždí tě ze všech národů, kam tě rozptýlil."

Jednota nevzniká zvnějšku, pouze lidskou aktivitou a organizací, nýbrž podmínkou sjednocení je **vnitřní proměna**. Boží slovo se dotkne nitra člověka a on, takto v srdci zasažený, se navrací k Hospodinu s lítostí, s vědomím vlastní nehodnosti a s rozhodnutím k větší poslušnosti. Podmínkou a předpokladem jednoty je pokání a vnitřní proměna. To platilo v případě izraelského národa a platí to také o ekumenickém úsilí dnes. Jen Bůh má tu moc shromáždít rozptýlené stádo, sjednotit věřící lid. Duch svatý způsobuje onu vnitřní proměnu v našem srdci, kdy jinověrec, konkurent, nepřítel se pro nás stává souvěrcem, přítelem, skutečným bratrem či sestrou. - Ovoce Božího Ducha je pak láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání (Ga 5,22n). Tyto velké hodnoty jsou darem a současně úkolem. Prosíme za ně, a také o ně máme usilovat. Křesťan, který má ve svém srdci pokoj, laskavost, dobrotu, ten už je ekumenicky otevřený. Nemyslí si, že jenom ta jeho cesta víry, jeho forma zbožnosti je jediná možná a správná. Takový člověk není ve své víře pyšný, sebespokojený a nadřazený. Ovoce Ducha je východiskem upřímného ekumenismu, protože nás činí pokorné.

Ve výčtu ovoce Ducha svatého je na prvním místě jmenována láska. "Láska necht' je bez přetvářky." (Ř 12,9.) "Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, nevychloubá se a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně a nehledá svůj prospěch..." (1K 13,4) Bez lásky a vzájemné úcty není možná jakákoliv spolupráce v běžných mezilidských vztazích, v rodině, v zaměstnání, tedy ani v jednotlivém sboru. Bez lásky agape a vzájemné úcty není myslitelná ani spolupráce mezi církvemi.

Bůh je láska, čteme v Bibli. Svatý Augustin napsal o tomto verši : "Kdybychom v písmu neslyšeli nic jiného, bylo by toho dostatek, nic víc bychom si nemuseli přát." (Teolog. studie, 6. patristická čítanka, výklad 1J, str. 64) A Bůh, který je láska, nejprve miloval nás. Teprve, když jsme poznali a zakusili jeho lásku, jeho milosrdenství a odpuštění, jsme schopni tento vztah opřít vzhledem k Bohu i vůči bližním.

Je tomu podobně jako ve vztahu dětí a rodičů nebo vychovatelů. Dítě je nejprve kladně přijato a zahrnuto láskou, péčí, ochranou, a teprve mnohem později může samo také lásku dávat. Jedině to, co samo přijalo, může rozdávat. My všichni jsme milovanými Božími dětmi. Naše víra, naše úcta k Hospodinu i náš láskyplný vztah k bližním není naše zásluha, nýbrž jen Boží zásluha a milost. Odpovídáme tak jen na jeho lásku, na jeho péči a věrnost vůči nám.

Na závěr si odpovíme na otázku, proč vlastně se máme navzájem respektovat, ctít, dokonce mít rádi? Proč máme usilovat o spolupráci, o vnitřní jednotu? Ten důvod je velmi závažný a zásadní. Pán Ježíš ho výstižně vyjádřil: Aby tak svět uvěřil, že ty, Bože, jsi mě poslal. (J 1,21) Vnitřní jednotu, plynoucí z hluboké pokory a duchovní proměny, je předpokladem naší úspěšné evangelizace a misie. Když my - křesťané z různých lidských církví a organizací - budeme na sebe hledět nevražlivě, když se budeme pomlouvat, jakým svědectvím jsme pro okolní nevěřící svět? Pán Ježíš se za nás přimlouvá, prosí za naši jednotu, to je pro nás povzbudivé vědomí. Budeme-li mít lásku a úctu jedni k druhým, potom budeme pravými Kristovými následovníky. Potom budeme světlem v temné rezignaci a zoufalství světa, potom budeme solí ve lhostejných vztazích bez chuti kolem nás. "Jestliže se milujeme navzájem, Bůh v nás zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle." (1J 4,12)

Amen.

KŘÍŽOVKA

Biblická křížovka o ceny

3 vylosování úspěšní řešitelé obdrží cenu!

Do 10. 1. 1999 odevzdejte znění tajenky se svým jménem přímo do rukou hlavní redaktorky nebo do schránky po pravé straně při vstupu do kostela.

(V tajence je jméno jedné méně známé starozákonní postavy.)

(Poznámka redakce pro Internet: Protože neumím v HTML nakreslit křížovku, za každým hledaným výrazem tajenky je uveden počet písmen hledaného výrazu a pořadí písmene patřícího do tajenky.)

Muž, kterého Pán Ježíš vzkřísil z mrtvých (5, 2)

Orgán, který Petr ut'al veleknězovu sluhovi (3, 2)

Nápoj, který byl předmětem zázraku v Káně Galilejské (4, 2)

Posel (biblicky) (5, 2)

Pták, který Petrovi připomněl, že zapřel Ježíše (6, 2)

Ježíš řekl: "Já jsem ta cesta, ... a život" (6, 3)

Původní jméno apoštola Petra (5, 3)

Radostná zpráva (10, 3)

Osoby, s nimiž Pán Ježíš rozmlouval na hoře proměnění (historické) (6, 3), (5, 3)

Město, ve kterém Pán Ježíš vyrůstal (7, 3)

Hlavní téma 11. kapitoly listu Židům (4, 3)

Muž, který vysvobodil Izrael od Midjanců (6, 2)

Městečko, ve kterém se Pán Ježíš narodil (6, 2)

Co představuje semeno v podobenství o rozsévači (5, 2)

Geologický podklad, na kterém Pán Ježíš nedoporučuje a doporučuje stavět dům (v uvedeném pořadí) (5, 3), (5, 2)

Hlavní téma 13. kapitoly 1. listu Korintským (5, 2)

[\[předchozí číslo\]](#) [\[další číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)